

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ

Y REDACCIÓ

LIBRERÍA ESPANYOLA

Rambla del mitj, 20.

BARCELONA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA.

Espanya, trimestre. 8 rals.
 Antillas (Cuba y Pto. Rico. 46 º
 Estranger. 18 º

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

29 DE SETEMBRE.

Calendari catòlic:—Sant Miquel Arcàngel.
 ¿Perqué hém de negarhe?

Aquell Sant Miquel ab una espasa á la mà dreta y unas balansas á l' esquerra, y un dragó recargolantse als seus peus, es un sant que 'ns enamora.

Aquella espasa pot ser l' espasa venjadora de la justícia; aquelles balansas poden ser las balansas de la ley, y aquell dragó ¿perque negarhe? ¿no podria ser l' imatge de la tiranía venjada y derrotada?

¿Y que dirém de las alas de Sant Miquel? Aquellas alas estesas demostren que Sant Miquel pot volar sempre que vulga... Y tant cert es aixó que certa diada de Sant Miquel vola y volará á través dels anys y dels sigles, y se 'n recordarán los espanyols, mentres espanyols hi haja...

Ja veuen si estém enamorats d' aquest arcàngel...

Y després encare sortiran capellans y frares, hisbes y jesuitas, que dirán que 'ls qu' escribim la Campana som uns heretjes, y que 'ls números del nostre periòdic son una especie de passaport en regla per anarse 'n al infern en tren de recreo.

* * *

¡Miquel!

Hi ha una persona enfadosa, una persona d' aquelles que 'us carregan, y 'us fastidian y se 'us fan insoportables.

¿Com ho faréu per desempallegárvose 'n de una vegada?

No teniu més que un medi.

Agaféu lo calendari, obriu-lo pèl mes de Setembre, busquéu lo dia 29, ja 'l teniu: dia 29, Sant Miquel Arcàngel.

Donéuli un *miquel* y en paus.

* * *

Jo sempre 'm recordaré de una escena de quan era ney.

Ab cert temor esperaba la diada de Sant Miquel, aquesta diada que avuy me inspira tantas y tant justas simpatías.

—Mare, vull brenar, li deya jo, en sortint d' estudi, lo mateix que 'ls altres dias.

—¿Quin sant es avuy? me preguntava.

—Sant Miquel, deya jo ab cara motxa y compunjida.

—¿Y donchs que ja no te 'n recordas? Per Sant Miquel lo brená se 'n puja al cel.

Y no hi havia brenar.

Jo plorava, no comprenent lo rigor d' aquella medida ¡pobre criatura!

Per últim vá venir una diada de Sant Miquel, era déu anys endarrera.

Teniam un aixám de empleats més madurs que las figas pèl octubre; pero aixó sí, menjavan... com la filoxera.

Vá venir com hi dit la diada de Sant Miquel, y la nació vá dir:—Prèu.

—¿Com s' enten prou! exclamavan plens de sorpresa.

—Tal com sona: per Sant Miquel la nómina se 'n puja al cel.

Llavors vaig comprendre plé de satisfacció las maternals profecías.

* * *

En cambi d' aquella escombrada ¡quantas cosas no varem veure!...

Sempre me 'n recordaré.

En aquelles balansas de Sant Miquel hi posava la nació principis y més principis, y tots feyan lo pés...

¡Ah, per xé m' es simpática la diada de Sant Miquel!

Los drets individuals, los drets de la democracia se 'ns presentan com l' aureola de llum que rodeja l' imatge del arcàngel de l' espasa y las balansas.

* * *

Recordémlos:

Dret de reunió y de manifestació, la facultat de juntarse tots los ciutadans que tingan á bè de parlar de los sévas cosas, ó de las cosas públicas.

Dret d' associació, la facultat de unir los seus esforços tots los ciutadans, formant societats per tots los objectes de la vida que no s' oposin á la moral.

Dret de petició, la facultat de tots y cada un dels ciutadans de dirigirse als poders del Estat.

Libertat de conciencia, la facultat de practicar librement los actes de la religió que cada hù professa, sense impositions de cap classe.

Libertat d' impremta, la facultat absoluta, sense fiscals ni lleys especials, de donar á la estampa todas las ideas.

Inviolabilitat del domicili y de la correspondencia, lo dret que tenen tots los ciutadans de no permetre que ningú invadeixi sa morada ni obri sas cartas, sinó ab auto del jutje y causa justificada.

Igualtat davant de la ley, ó siga la perfecta aplicació de la legalitat sense diferencia de classes y de categorías.

Sufragi universal, ó 'l dret d' elegir y ser elegits tots los ciutadans per formar los poders de l' estat.

* * *

Tots aquests drets garantits per una política acomodada á lo qu' ells exigeixen, una política d' ordre y de respecte á la ley, de respecte tant per part dels que manan com dels que obeixen, forman l' aureola del nostre arcàngel.

Per plantejarlos un dia varem fer tots los esforços.

Per tornarlos á establir estém disposats á renovarlos.

Y si ahí, ab la inexperiencia propia dels partits joves no sabiam conciliar las teorías ab la práctica, avuy després de déu anys de madura reflexió, avuy que 'ns sentim homes, no 'ns ha de succehir lo que llavoras.

Pit y fora, y constancia, que Sant Miquel segueix aguantant la espasa y las balansas y cada any dona una mirada.

P. K.

Conto que la lámina de avuy los agradará. No es una caricatura, sino una realitat. Se tracta de aquella estimada Suissa, la terra clásica de la República.

En ella ha passat l' istiu lo nostre dibuixant Apeles Mestres, y al anarse 'n d' allí ha volgut honrar á la Campana ab una lámina de tipos del país y dels estrangers que cada any solen anarhi, que conté de més á més la capella de Guillermo Tell. Tot aixó es prés rigurosament del natural.

Lo nostre estimat amic desde Suissa ha anat á Paris. De la República suissa á la francesa. ¡Ditzós ell!

Prepárinse, donchs, per quan torni á Barcelona, que vindrá ben saturat dels aires de la llibertat.

La qüestió del gas més engrescada que may. D' alló que deyan:—Vosaltres paguen primer y 'l govern resoldrá, y entre nosaltres, lo govern una vegada haguén pagat lo quatrimestre resoldrá favorablement als consumidors, ja no hi ha res.

O millor dit hi ha un telégrama, un telégrama que diu que l' Ajuntament ha obrat molt bè, que l' impost está perfectament posat, y en fi, vamos, que qui no vulga impostos que ne encenga.

* * *

¿Dias endarrera la Societat Catalana del gas creyent que lo del arreglo anava de debó, se fica la mà á la butxaca, y paga 'l quatrimestre á compte dels consumidors.

Demana 'l recibo, com es natural, y 'l govern l' hi envia 'l telégrama.

Aixó francament es una partida... ¿serrana? No; en Serrano no las feya tant grossas; es una partida canoviana.

* * *

Consumidors, ja 'u saben, lo govern no vol llum ¡viva la fosca!

Res de gas, ¡viva 'l petróleo!

Elecció del Hospitalet:

Hi ha en las llistas 240 electors inscrits. Se verifica l' escrutini y surten 2229 papeletas en favor de un determinat candidat.

Aquestos miracles deixan molt endarrera 'ls de la multiplicació dels pans y dels peixos del evangeli.

Un detall: lo president de la mesa es un famós tocador de castanyolas, que de motiu l' hi diuen en Gana.

Els podran dirli en Gana; pero ja 'ls asseguro jo que 'l dia que siga moda menjar candidaturas, ell anirá més tip que 'ls altres.

Una escena electoral:

Un elector de Granollers tenia un tocino, que se l' hi pesa malalt, y ell per no perdre 'l lo porta al escorxador.

L' inspector de carns:—No pot matarse.

L' elector no s' encaparra per tant poca cosa, agafa 'ls trastets y se 'n va á votar al candidat ministerial.

Torna 'l escorxador y 'l tocino ja estava pelat y obert y á punt de ferne botifarras.

¿Vostés ho estranyan?

Donchs considerin que 'l porch de Granollers ab aquell intermedi ja s' havia tornat legal.

* * *

Un altre:

En un poble de la vora de Madrid, davant del colégi van armar una corrida de novillos.

Los ministerials ja havian prés possessió del colégi: are 'ls de oposició si volian votar, s' esposavan á un cop de banya.

Lo govern ha tret todas las sévas forsas: municipals, polissons, empleats de consums, tocinos y novillos.

* * *

Una escena:

Divendres de la setmana passada donavan l'aygua per amor de Déu. Sortien del Retiro los concejals Srs. Fontrodona é Iglesias, navegant per la plassa de Catalunya.

Lo Sr. Iglesias vá arremangarse 'ls pantalons; lo Sr. Fontrodona com que 'ls porta curts, no vá tenir tanta feyna.

Allá 'ls tenen camina que caminarás: l'aygua ho nivellaba tot, de modo que sense adonarse 'n, lo Sr. Fontrodona fica 'l peu en un dels regarots que per dú 'l gas á un embalat s' havia obert, y pataplum!... de bigotis.

Ventatjes de tenir la plassa de Catalunya abandonada!

A més, alguna vegada ó altre habiam de veure que 'l gas se torna contra 'ls concejals.

Un diputat de la majoria vá á confessarse, y 'l capellá l' hi nega l' absolució.

¿Per qué?

Es molt senzill perque vá votar la base II.^a de la constitució sobre la tolerancia religiosa.

Ab uns quants capellanets per l' istil, aviat no hi hauria diputats ó no hi hauria catòlics.

Las firas y las festas...

¿Han vist may una cosa més magre? En las épocas revolucionarias, en las épocas en que encare corria algun diner, Barcelona enlluernava als milers de gent forastera que la visitavan.

Are...

Tota la fira s' ha reduhit á quatre barracas que hi havia á la Rambla. La major part venian quinqués y aparatos de petróleo.

Las firas de aquest any son una imatge viva del Ajuntament y de la situació... Una cosa que se 'n vá per moments.

La *Epoca*, *El Tiempo*, *La Política* y una pila de periódichs conservadors de Madrid las emprenen contra 'l Brusi, per la seva campanya catalanista.

Y 'l Brusi diu que no pertany á cap partit. Això 'n diu quan los mateixos de la seva conxorxa se 'l espolsan.

Bèn mirat fan bè; es tant vell y tant repantani!...

A França s' ha format una societat contra l' abús del tabaco.

Aquí n' hauriam de fé un altra contra l' abús del tabaco d' estanch.

Es tant dolent, que no sembla sino que 'l govern nos haja declarat la guerra en tots los terrenos.

Lo Brusi deya 'l diumenje passat:

«Una de las cosas que més ha contribuit á la degeneració del carácter catalá, son las corridas de toros.»

Això 'l diumenje. Lo dilluns obro 'l Brusi y lo primer que trobo es una revista de toros, llarga de una plana.

De modo que bèn mirat, no son los toros los que han contribuit á la degeneració del nostre carácter, sino 'ls diaris com lo Brusi.

CARTA DE PARÍS.

París, dinou de Setembre
á las onze de la nit.

Mon estimat Director:

Vaig arribá ahí al matí

y no feya encare mitj hora

qu' era dintre de París,

quan ja la fonda deixaba

acompanyat d' un amich

y á la Exposició corria

volant, al ferro-carril.

¡Quin espectacle! La boca

no es capés de definir

l' efecte que al ánim causa

del que may aixó no ha vist.

Recurrent aquellas salas

hont lo geni ha reunit

totas las joyas artísticas,

tots los treballs més divins

que la activa má del home

ab constancia ha produhit,

desde 'l naixement dels sigles

y en mil païssos distints,

un casi 's creu que somia

sino que 'n palpa ab los dits.

Pero todas las medallas

tienen reverso,» s' ha dit; y 'l revers de la medalla que veu l' espanyol aquí, es lo paper que hi fá Espanya. ¡Quin paper més divertit! Un paper que hasta 'l d' estrassa es mil voltas més bonich.

Totas las cosas d' Espanya tenen tal sello natiu, que encara que las transportin á l' altra part de Pekin, se coneix que son d' Espanya; ¡som en tot tant distingits!

Aquí l' estrangè 's passeja encantantse allá y aci; pero quan tot de repente veu desordre y poch enginy, ja pregunta:—¿Aixó es d' Espanya?— Y un ha de respondre:—¡Sí!

Y en efecte: nestras salas son una cópia felis del estat de nostra pátria: mal gust, buyo's y embolichs.

No s' ha vist una barreja més gran que la que hi há aquí.

Allí un quadro de Rosales, al costat pots de coafits; aquí taulas, banchs de cantis, allí objectes de marfil; més anunt gerros y vasos; més avall carbó de pi; aquí blancas, allí negras, aquí groixuts, allí prims, y aquí perfums, y allí llibres, y escopetas, y cordills, y sabatas, y arracadas, y flors y... raves fregits.

Es un gran quadro: 'ls que 'u miras, de cop no saben que dir al veure tanta sanfayna; pero luego ab cert somris diuhan:—¡Bah, cosas d' Espanya! ¡quin país més divertit!

Y ¿sab perqué? Perque naitres, y aixó es segons mon sentir, no 'ns hem presentat á França

ab los nostres distintias, exposant aquellas cosas en las quals nos distingim, deixant corre aixó d' industrias y progressos positius.

¿No es Espanya la gran terra

dels pastels? ¡Pastels aquí!

¿No es lo país de las plagas?

¡Pues plagas cap á París!

¿No hem fet constitucions magnas

á parells, á cents, á mils?

Donchs vingan mostrás de totas

¡y á la Exposició á lluhir!

¿No tenim barcos en vaga?

¡Donchs al Sena desseguit!

¿No 'ns sobran tallers y fabricas?

¡Pues aquí á passar l' esni!

Seguint per aquesta marxa,

quan més no hauriam lluhit

que presentant quatre telas

y quatre ampollas de vi!

Si Espanya en lloch de miserias

hagués portat á París

una cópia del Hipódromo,

dos cabecillas carlines

trets d' alguna oficinota,

un lorero guapo y rich,

trenta ceps ab filoxera,

un gobernador civil,

(per exemple, 'l de las multas),

sis concejals aburrits,

(com ara 'ls de Barcelona),

un mestre d' estudi via,

números de *La Política*,

los llums dels barcelonins,

l' Adnana malagueña,

un carril robat de nit,

la colisació de Bolsa

y otras cosas per l' istil,

Espanya seria Espanya

tal com es, sense embolichs,

ab sas glorias y grandesas

y un pampol per tot vestit.

Y 'l jurat que dona 'ls premis

al jutjá al nostre país,

l' hi hauria dat gran medalla

ab un lema aixis escrit:

«A la nació més alegre,

més estranya y més felis,

que sens tenir quartos, gasta,

y que sense menjar, viu.»

C. GUMA.

—¿Qué es aixó del nihilisme de Russia?
—Un partit que vol l' abolició de tot lo existent: nihil es llatí y vol dir res.
—Donchs miri, jo crech que 'l gran nihilisme 'l tenim á Espanya.
—¿A hont?
—Al ministeri de Hisenda: ja veurá obri las caixas... y nihil, nada.

L' Ajuntament de Barcelona rumbos com sempre.

Se tracta de donar menjar als capellans y vota 750 pessetas per la comunitat de la Mercé.

Se tracta en la mateixa sessió de crear un museo pedagógich, ó siga de instrucció y ensenyansa, y una vegada hi té la má trencada, ja se sab: 750 pessetas més.

Y deya un concejal:
—Ab 750 pessetas ne tenim per comprar 750 mestres encartonats.

Las funcions del Circo molt concorregudas. Ja 's coneix que l' empresa actual no repara en gastos. La qüestió es que 'l públich ne surti satisfet, y 'l demés son trons.

Y apropósit: suposo que ja haurán vist los anuncis: son bonichs, elegants y cridan l' atenció tant per la forma tipográfica que honra á l' imprenta de 'n Tasso, com per la manera xistosa de redactarlos que té l' empresa.

Un dia, per compte de dir hi haurá aixó, hi haurá alló y lo de més enllá, tanca de cop ab una frase: l' espectacle 'm costa cinch mil rals.

Un espectador:—¿Y que n' haig de fer jo?
Un altre:—Donchs es un bon medi d' interressar.

Aquell:—Y després, no 'ls val cinch mil rals.
L' altre:—Si senyor, y l' hi probaré.

Y ja tenim la discussió armada.
L' empressari qu' es molt aixirit, movent los dits com qui conta diners:—Aixó es lo que buscava; de la discussió 'n surt lo llum.

Un telégrama del Brusi:
«Se indica al Sr. Aldecoa para un puesto muy elevado.»
¡Qui sab!
Potser are 'l volen fer campaner.

Un puñado de chistes, es un tomet magníficament imprès que acaba de publicar en Lopez. La ploma y 'l pesquis de D. Albert Llanas s' hi han posat á proba, ensartant los més notables que corren per aquests mons y no pochés de originals, y 'l llapis del nostre dibuixant Apelles Mestres hi brilla ab la xispa de sempre.

Forma un tomo de 256 planas, encuadernat ab una coberta al cromo, y val no més que 8 rals.

Com no m' agrada fer elogis sense com vá ni com costa, obro 'l llibre y traduheixo:

«Ab un duro:
»Un madrilenyo se 'n vá als toros y al café y convida á un amich.
»Un gallego no 'n fá res: l' enterra.
»Un catalá 'n guanya un altre.»

—¿Sab tocar lo violí, vosté?
—No 'u sè; no 'u he probat may.»

—No sab que en cap botiga trobo un sombrero per mí?
—¿Vaya un cap més gran lo sèu!

—«No, lo tinch lo mateix que 'ls altres; pero 'l sombrero voldria que me 'l fessen.»

«En temps de Napoleon III van pendre al president de una societat secreta.

»Lo president del tribunal l' hi pregunta:
—¿Es cert que la vostra societat se proposa cambiar la forma de govern?
»Es fals; la forma no, 'l fondo, 'l fondo.»

«D. Carlos molt tronat:—Decididament vaig á tornarme jugador.»

—Mestre, de primer será necesari que 's torni pesseta.»

Y prou, que si per la mostra 's coneix lo panyo, 'l panyo del Puñado de chistes es de primera.

Deya la Crónica:
«Hém entrat á la tardor, lo temps més temible per las constitucions débils y malaltissas.»
«La tardor!... Lo temps més temible no per las constitucions, sino pèls constitucionals.
Tarda tant á arriivar la seva.»

Un xiste:
—¡Quin escándol: en aquest poble no hi ha més que 200 electors, y n' han sortit 2000 y pico de l' urna!
—Lo govern los haguès de mantenir!.. No 'n sortirian tants!

Lo Sr. Aldecoa se 'n ha anat á París.
Magnífica ocasió de que la secció espanyola que diuhen qu' está molt desballestada cobri animació y vida!
Que 'l fiquin dintre de un aparador, y que 'l ensenyin en un quarto fosch, iluminat, per duas llumaneras.

Fins á la primavera no serán poder los constitucionals. Aixís ho diu un periódich:
—Perqué fins á la primavera?
—No 'n sè: tal vegada será perque la primavera es l' época en que l' herba es més tendre, més fresca y més saludable! Portan tanta gana, qu' es precis pendre precaucions.

L' acta de Granollers, l' acta del Hospitalet, l' acta de Sant Feliu... vaya unas actas més brutas!
Un constitucional:—Ja las netejará la diputació.
—De veras? Donchs digni qu' en aquella casa hi ha moltas bugaderas.
—Jo lo que l' hi puch dir que segons com ho agafin, la discussió semblará un safreig.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas y endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Pau Sala, Miseria Fam y C.^a, J. M. Aguilera, Titella y C.^a y Moratilla.
Las demès que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tampoch lo qu' envian los ciutadans Tonibati, A. Mañós, Bramasas, K. K. O., Anticorb, Galleguitu urbanu, Punxó, Puigcerdanés, Tutso, A. M. y R. y E. P. de S.
Ciudadá P. Fuster: Déxilas instruir á las pobres noyas, y pensi que quan sapigan de lletra llegiran la Campana de Gracia.—R. T. Calaf: La Campana no pot ocuparse de resentiments de caracter particular.—J. Juliá: La parodia es molt incorrecta, bastant crua y un bon xich perillosa.—Conseqüent lector: L' hi doném las gracias per la advertencia.—República hospitalench: Ja veurá 'l suelto.—Pau Xola: Hi anirá 'l trenca-closcas y un geroglífich.—Oscurantista pobre: Idem dos geroglífichs de vosté.—Titella y C.^a: Y casi tot lo que vosté 'ns envia.—J. M. Aguilera: Y molta cosa de lo seu.—Miseria Fam y C.^a: Publicarém una caboria.—Pau Sala: Idem la fuga de consonants.—V. Garibaldi: Insertarém un trenca-closcas.—Mefistófeles: Idem.—Pascual Bailon: Idem, un quadrat y una escala.—Fiero Nasson: Publicarém dos trenca-closcas.—Passa gris: Hi anirá un geroglífich.—S. Gomila: Una mica corretjada de ciertas incorreccions podrá anarhi la poesia.—B. Filandrube: Si 's publica l' almanach, ja s' anunciará ab prou

temps perque 's pujan fé 'ls pedidos.—Sr. Llorens. Aquella figura vol dir! Espanya atravesada per un torna-bis qu' es lo govern; y la paraule duro es la paraula que 's diu quan se dona llenya á algú. Monetari significa colecció de monedas. Ja véu que van errais los que 's pensan un' altra cosa.

SOLUCIONS.

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Pomada.
2. ID. 2.ª—Boca.
3. MUDANSA.—Bech Rech Jech Sech.
4. SINONIMIA.—Pera.
5. ENDEVINALLA.—Polisson.
6. CREU DE PARAULAS.

c a
c a p a
c a t a r r u
c a t a r i n a
a p a r t a t s
a r r i a n a
u n t a
a s

7. TRENCA-CLOSCAS.—Badalona.
8. GEROGLÍFICH.—Mestre sense sou á Espanya no es nou.

Han endavinat totas las solucions lo ciudadá Que hi fás; n' ha endavinadas 6 Titella y C.^a; 5 R. Visllech y Passa-gris; 3, Fiero Nasson, Estripa Quentós, A. Mañós, Pascual Bailon y J. M. Aguilera; n' han endavinadas 2 Tómbati y Mefistófeles; y 1 no mes V. Garibaldi.

XARADAS.

I.

Si tinguessis tanta sal com hi ha en tot prima tersa y baix tres dos liberal ocupessis la conversa, es segur que deixaria lo total per ferte guerra consensut qu' ab pau seria l' hom' mes felis de la terra.

MORATILLA.

II.

De prima dos no 'n soch mica d' hu dos tercera 'u sabrás y per tres tersa y hu tres com la total no n' hi ha.

J. V. ORPI.

ENDEVINALLA.

Tinch pel y no soch cap bestia soch calent y no soch foch y las senyoras me portan quan fa fret y ne caló.

PEPIS.

SINONIMIA.

D. Arcís que res te tot de tot es gran negociant; sempre está baladrejant y sembla un tarit-tarot Al teatro tot prop meu.

per aixó de mi es tractat; té á la tot gran propietat y un barco que tot se ereu.

PAU SALA.

CONVERSA.

- ¿Ahont vas, Carmeta?
- A dinar al sallé.
- ¡Bravo!
- ¿Qué vols venir?
- Sí. ¿Y qué menjarém?
- Tu mateix ho has dij.

TASA-GRIS.

TRENCA-CLOSCAS.

Darnius, Empalme, Liverpool, Artesa, Premiá, Angles, Ripoll, Agramunt.

Colocar aquests noms en columna vertical de modo que las primeras lletras formin lo nom de una vila catalana.

S. O. T.

QUINT DE PARAULAS.

Sustituir los punts ab lletras que llegidas vertical y horizontalment digan la 1.ª ratlla lo que hi ha en las cartas; la 2.ª lo que cada ivern hi ha á Barcelona; la 3.ª una llegum, la 4.ª lo que tenen las flors y la 5.ª lo que hi ha á casa mèva.

TASA-GRIS.

GEROGLÍFICH.

D. o. o. IV

o. o. o.

nom.

es Val-lencia

Madaperla

a. a. a.

Pa. pa. Ti. Ti.

C. R.

I. A. I. A. I. A.

PAU DE LAS FLAUTAS.

¿Qué no han vist encare l' obra qu' ha escrit lo senyor Llanas titulada

UN PUÑADO DE CHISTES,

que 's ven en totas las llibrerías y en casa el senyor Lopez?

No volém elogiaria perque es millor que la comprin. No val més que 8 rals. Dihent qu' es obra de 'n Llanas, qu' es ilustrada per lo senyor Mestres, está dit tot.

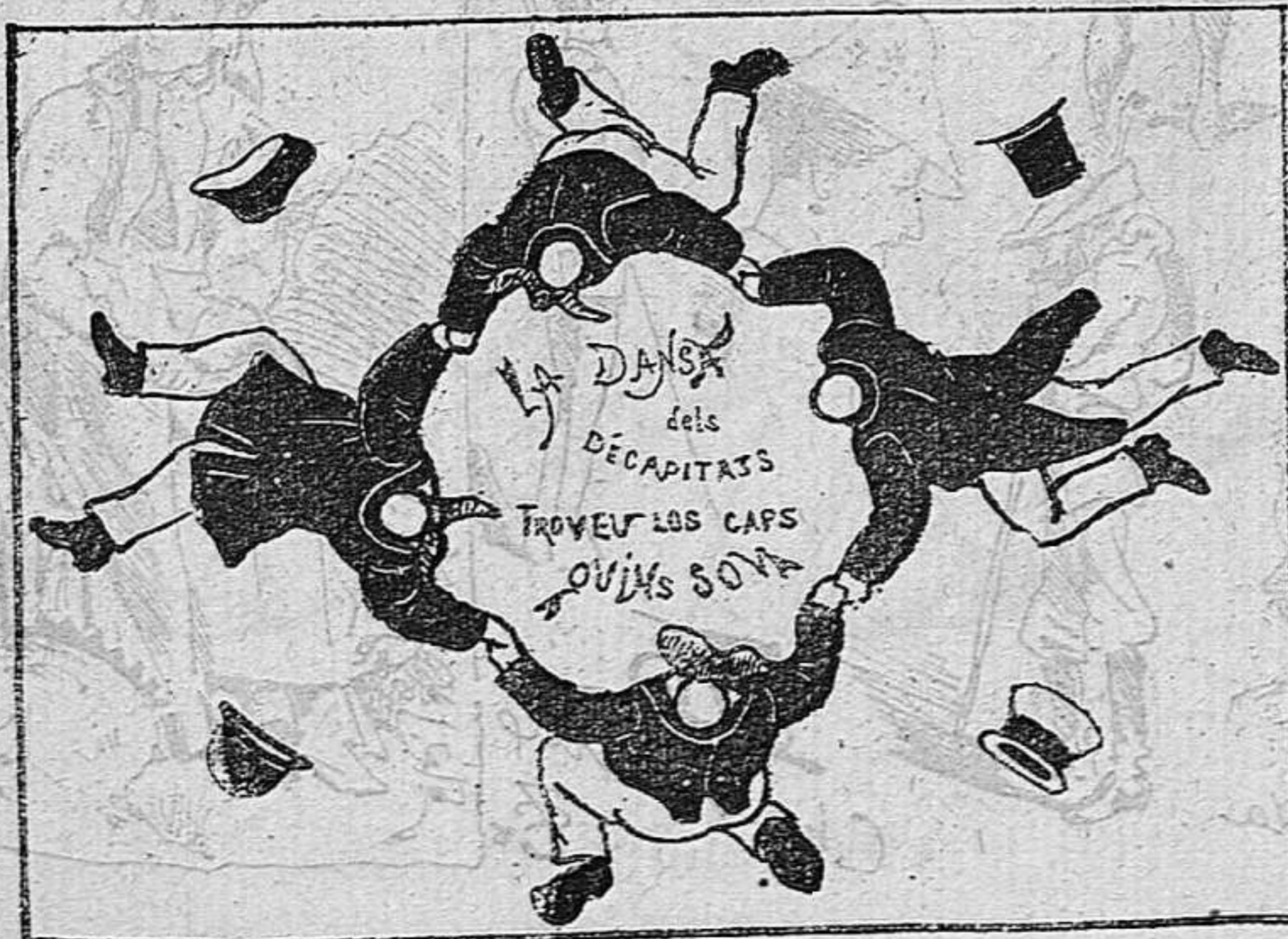
Aquest libre, cura radicalment lo mal humor y la tristesa. Sempre que 's trobin atacats per aqueixa enfermetat, agafan lo libre, l' obran per qualsevol puesto y 's asseguro que 's farán un panxó de riure.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.

Barcelona: Imp. de Luis Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 22.

ENTRETENIMENTS.—LO QUE 'S VEU Y LO QUE NO 'S VEU.

Don Quijote y Sancho Panza.

¿Ahont es Sancho Panza?

SUISSA.

Recorts de un viatge de istiu (per Apeles Mestres.)